

Зевсовъ! И ето: тази клетва ще бжде велика за тебе!
Дѣ-ще день, и съжаление за Ахилеса ще мжи
тукъ синоветъ ахайски; и, скръбень, ти нѣма да можешъ
да имъ помогнешъ, когато предъ Хектора войноубиецъ
падатъ и мратъ на рояци. И съ гнѣвъ ще разкъсвашъ сърдце си,
че не почете ти съ нищо най-храбрий мжжъ срѣдъ Ахайци.“

Рече Ахилъ богоравний, па хвърли той нѣземи своя
скиптъръ, пронизанъ съсъ гвоздеи златни, и седна си после.
А пкъ Атридъ бѣше въ ярость. Но стана въ народа тамъ Несторъ,
той, сладкодумецътъ пилоски, благоречивъ, ясногласенъ:
слово ли почнѣше, сякашъ медъ му тече отъ езика.
Две поколѣния люде съсъ членораздѣлна речъ бѣха
заедно съ него въ божествений Пилосъ живѣли и расли,
и предъ очи му умрѣли. Надъ третий отрасъ той царѣше.
Той се обърна къмъ тѣхъ и доброжелателно рече:

„Горко ни! Скръбъ неизмѣрна постигна земята ахайска!
Истина, ще се възрадватъ Приамъ и родътъ на Приама,
ще се възрадватъ безмѣрно въ сърдца си и всички Троянци,
ако узнаятъ тѣ всичко за васъ, що враждувате тука —
вий, въвъ съветъ и въвъ битка най-първи между Данайци!
Но покорете се — вий сте и двама по-млади отъ мене.
Азъ съмъ дружилъ презъ отколенни дни съсъ мжже, що били съ
много по-силни отъ васъ, и нивга ме тѣ не презрѣха —
че ни видѣлъ съмъ, ни нѣвга ще видя такива юнаци,
като Пиритоя, та и Дриаса, пастѣри народни,
като Киней, Ексадия и Полифемъ богоравний,
та и Тезей, Егеевий синъ, на безсмъртнитѣ равень.
Тѣхъ ги земята откърми най-храбри между мжжетѣ.
Най-храбри бѣха и въ битка съсъ най-храбрецитѣ се биха —
съ люти кентаври-планинци, що тѣ безъ пощада избиха.
И между тѣхъ се намирахъ и азъ, кой дошелъ бѣхъ отъ Пилосъ.“